

ನೀವು ನಿಜವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಸಬಲಗೊಳಿಸುವಿರಾ?

ಅದು 1992ರ ಆರಂಭದ ಕಾಲ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿ ಅವರಿಗಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಸಂಘಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಯೋಜನೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಗಷ್ಟೇ ಚಿಗುರೊಡೆದಿತ್ತು. ಇದರ ಉದ್ದೇಶ ಅವರನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆ ಹಾಕಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಆಗಿತ್ತು. 1993ರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾಲ ನೀಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಉಳಿತಾಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿ ಕೊಂಡೆವು. ಮಹಿಳೆಯರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆ ವರೆಗೂ ನನಗೆ ಸ್ವತಃ ಅನುಭವ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಸ್ಪರ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದು ಚರ್ಚಿಸುವ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನಾವು ಬಳಸಿಕೊಂಡೆವು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಮಹಿಳೆಯರ ಆರೋಗ್ಯ, ಮಕ್ಕಳು, ಗಂಡಂದಿರ ಕುಡಿತ ಅಥವಾ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಅವರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುತ್ತಲೇ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸ್ಥಳೀಯ ವಿಷಯಗಳ ಕಾಡುಹರಟೆಗೂ ಚರ್ಚೆ ಸೀಮಿತ ವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು!

ಈ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪದೇ ಹಾಜರಾಗಲು ನಾನು ಆದಷ್ಟೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವು ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಲಿಕೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕಾಡುಕುರುಬ ಸಮುದಾಯದ ಸೆಲ್ವಿ, ಸರಸು ಮತ್ತು ಸೋಮಿ ಎಂಬ ಮೂವರು ಮಾತು ಮಲ್ಲಿಯಿದ್ದರು. ಶಿವಮ್ಮ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕಾಡುಕುರುಬ ಮಹಿಳೆ ಸಹ ಇದ್ದಳಾದರೂ ಆಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

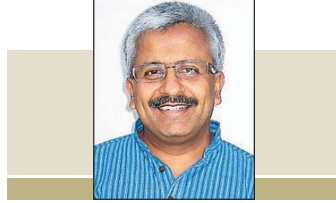
ಸುಮಾರು 6 ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ನಾವು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಸಭೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಶಿವಮ್ಮ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಆಕೆಯ ಗೈರುಹಾಜರಿ ಮಹಿಳಾ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗಳಿಗೆ ಚರ್ಚೆಯ ವಿಷಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಶಿವಮ್ಮನ ಈ ನಡವಳಿಕೆಗೆ ಕಾರಣ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಆಕೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಹಿಳೆ ಯರಿಗೆ ಓಕೇಯ ವಸ್ತುವಾಗಿದ್ದಳು. ನಾನು ಮದ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸಿ ಶಿವಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಮಾತ ನಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೊರಗಿದ್ದುಕೊಂಡು

ಸ್ವತಃ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟರಷ್ಟೇ ಸಾಲದು ಸಭೆ ಗಳಿಗೂ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಕೆಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಬಯಸಿದ್ದರು.

ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಶಿವಮ್ಮ ಅಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಕಿರಿಯ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದಳು. ಆಕೆಯ ಎಲ್ಲ ಮೂವರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೂ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯ ಮಗ ಗಣೇಶ 28 ಮಕ್ಕಳಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ತಂಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾ ಗಿದ್ದ. ನಾನಾಕೆಯನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ 'ಸಂಘದಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿರುವುದೇಕೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

'ಸಬಲೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಘಟನೆ ಎಂದರೆ ಬರೀ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದು' ಎಂದು ತಿಳಿ ಹೇಳಿದೆ. 'ಚರ್ಚೆ ಮತ್ತು ಸಂವಾದ ದಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಖುಡಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡು ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕಲು ಯತ್ನಿಸಬಹುದು' ಎಂದು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲು ಮುಂದಾದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, 'ಒಂದು ಸಂಘವು ಸದಸ್ಯರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ರುತ್ತದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಘದ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಸದಸ್ಯರ ಹಾಜರಾತಿಯೂ ಮುಖ್ಯ' ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಆಕೆ 'ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ, ನನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೀವು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ನಿಂತ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಜೊತೆ ಒಂದು ದಿನ ಕಳೆದು ನಂತರ ನಿರ್ಧರಿಸುವಂತೆ ನನಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿದಳು. ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬರು ನನ್ನ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಮತ್ತು ಜನಾಂಗ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಖುಡಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಇದೇ ಮೊದಲ ಸಲವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸವಾಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ನಾನು ಮಾರನೆಯ ಇಡೀ ದಿನ ಆಕೆಯ ಕುಟುಂಬದೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಳೆಯಲು

ಹೊಸ ಕನಸು

ಡಾ. ಆರ್. ಬಾಲಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ

ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ಅದಂತಾ ದಿನಚರಿ...!

ಅಬ್ಬಾ! ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದಂತಹ ಅಚ್ಚರಿಯ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು! ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 6 ಗಂಟೆ ಸುಮಾರಿಗೆ ನಾನು ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ಆಗ ತಾನೇ ಎದ್ದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಯ ದಿನಚರಿ ಆಗಷ್ಟೇ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಸಮೀಪದ ಕೊಳವೆ ಬಾವಿಯಿಂದ ಸುಮಾರು 10 ಬಾರಿ ನೀರನ್ನು ಅವಳು ಹೊತ್ತು ತಂದಳು. ಬಳಿಕ ಚಕಚಕನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸೌದೆನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ದಳು. ತಂಗಳು ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ, ಈರುಳ್ಳಿ-ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಯಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಚೆಟ್ಟಿ ಇದಿಷ್ಟೇ ಅವರೆಲ್ಲರ ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರ ವಾಗಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಶಿವಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗಂಡ ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಬಿದಿರು ತರಲು ಸಮೀಪದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟರು.

ಕಾಡುಕುರುಬರ ಜೀವನ ಬಿದಿರಿನ ಸುತ್ತಲೇ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ- ಮನೆ ನಿರ್ಮಾಣ ದಿಂದ ಹಿಡಿದು ನಿತ್ಯ ಬಳಕೆಯ ವಸ್ತುಗಳ ತಯಾರಿಕೆವರೆಗೂ ಅವರು ಅದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಒಣಗಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ರಾಶಿಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕೆಲ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಶಿವಮ್ಮ ವಾಪಸಾದಳು. ಮುಂದಿನ 2- 3 ದಿನಗಳ ಬಳಕೆಗಾಗುವಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿಗೆ ದೊರೆ ತಿದ್ದಿರಿಂದ ಆಕೆ ಖುಷಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಕೆಲ ಗಂಟೆ ಗಳಲ್ಲೇ ಅವಳ ಗಂಡ ಬಿದಿರಿನ ಹೊರೆ ಯೊಂದನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂದ.

ದಣದಿದ್ದ ಶಿವಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಮಾತೆತ್ತುವ ಮೊದಲೇ ಆಕೆ ಸ್ನಾನ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯಲು ನದಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಬಳಿಕ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಬಿದಿರು ಸೀಳಲು ಕುಳಿತರು. ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಅನ್ನೋನ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಹರಟೆಯನ್ನೂ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ನಡುವೆ ಅವರು ಊಟವನ್ನೇ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಗಮನಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಹಸಿ ವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಛಾಯೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ 5 ಗಂಟೆ ಸುಮಾರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಇದು ರಾತ್ರಿಯ ಅಡುಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲು ಆಕೆಗೆ ಕರೆ ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸೌದೆ ಸೀಳುವುದು, ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವುದು, ಅಡುಗೆಗಾಗಿ ನೀರು ಹೊತ್ತು ತರುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿವಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಳುಗಿಹೋದಳು. ಅವಳೊಂದಿಗೆ ವಿರಾಮ ವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಒಂದಷ್ಟು ಮಾತು ಆರಂಭಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಕತ್ತಲಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಅವಳು ಮಾತ್ರ ಶಾಂತ ಮತ್ತು ಹರ್ಷಚಿತ್ತಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ನಾನಂತೂ ಸುಸ್ತಾಗಿಹೋಗಿದ್ದೆ. ಹಾಸಿಗೆಗೆ ತಲೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಎಂಬಂತಾಗಿತ್ತು ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೊರಡಲು ಆಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಊಟ ಬಡಿಸಿದ ನಂತರ 'ಸಂಘದ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ನಾನು ಯಾಕೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈಗ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತೇ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು!

ನನಗಾಗ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ಪ್ರತಿ ವಾರವೂ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಸಭೆ ಸೇರುವುದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಸುಲಭದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಈ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ಎಂಬ ಕಟು ವಾಸ್ತವ ನನಗಾಗ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು!

ನಾನು ಸಂಘವನ್ನು ಸಬಲೀಕರಣದ ಒಂದು ಸಾಧನ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಹೊರತು ಬುಡಕಟ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಅದನ್ನು ಅರ್ಥೈಸುವ ಗೋಜಿಗೆ

ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಘಟನೆಯ ತರುವಾಯ ಈ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ನಾನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ಅವರ ಬಗೆಗಿನ ನನ್ನ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಮೆಚ್ಚುಗೆ ನೂರ್ಮಡಿಯಾಯಿತು.

ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿವಮ್ಮ ತನ್ನದೇ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು ಇಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ರಿಂಗಣಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅದರ ಸಾರಾಂಶವೆಂದರೆ- ವಾರದ ಸಭೆ, ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಷ್ಟೇ ಸಬಲೀಕರಣ ಅಥವಾ ಹಕ್ಕುಗಳ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳೆಗೆ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕು.

ಮನೆಗೆ ಕೊಳವೆ ಬಾವಿಯ ಮೂಲಕ ನೀರು ಒದಗಿಸುವುದು, ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹೊತ್ತು ತಂದು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಅದನ್ನು ಸಿಗಿಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಇಂಧನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು, ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ಥಿರ ಆದಾಯ ಮೂಲ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು, ಉತ್ತಮ ಶಾಲೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಮನೆಗೆ ಸಮೀಪ ಕೈಗಟುಕುವ ದರದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯ. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಂಘದ ಸಭೆ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಯಾವುದೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಇರಲಿ, ತಾನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದಾಕೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಹೌದು, ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಶಿವಮ್ಮನಂತಹವರಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಮೂಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಾಗಲಷ್ಟೇ ಸಬಲೀಕರಣ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

(ಡಾ. ಆರ್. ಬಾಲಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ ಅವರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ ಯುವ ಚಳವಳಿಯ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ. ಅವರನ್ನು drrbalu@gmail.com ಮೂಲಕ ಸಂಪರ್ಕಿಸಬಹುದು.)